

Balleusens Hævn.

Drama i tre Akter.

HOVEDPERSONERNE:

Fru d'Urbins	Fru Sonne.
Rita d'Urbins hendes Datter.....	Frk. Ellen Fischer.
Paul Bernier	Hr. Tage Hertel.
Riccardo, Solodanser	Hr. Lauritz Lauritzen.
Zoli Lamotte, Solodanserinde	Frk Bodil Hartvig.

Fru d'Urbins højeste Ønske er at se sin Datter gift med Grev Paul Bernier. Den unge Mand nærer ogsaa varme Følelser over for Frøken Rita, medens hun paa sin Side paa fin kvindelig Vis stadig bortviser hans smaa Tilmærkelser. Ved enhver Lejlighed fører Moderen de unge sammen.

Familien kommer hjem fra Teatret, og ved Thebordet er Rita meget adspredt; foregivende Hovedpine bryder hun hurtigt op for at gaa til Ro. I sit Boudoir studerer hun nøje Teaterprogrammet. Hun betragter Solodanseren Riccardos Billede. Den elegante Danser med sit mandige Ansigt har gjort et uudsletteligt Indtryk paa hende. Hun maa, hun vil en Gang tale med ham.

Næste Dag frier Paul Bernier, men trods Moderens Bønner giver Rita ham Afslag. Tankefuld sidder hun i sit Boudoir. Atter ser hun paa Riccardos Billede; da fatter hun den Beslutning at ville gaa til Balletten, paa den Maade vil

29 Juni 1914.
Victoria
87

hun dels faa sit gamle, lønlige Ønske om at komme til Teatret opfyldt, og dels vil hun være i Nærheden af *ham*. Hun lader Handlingen følge paa Tanken, og medens Moderen ikke er hjemme, pakker hun sine Kufferter og tager hjemme fra.

Nu er hun frank og fri. Dristig henvender hun sig til Riccardo for at bede denne hjælpe sig med at komme til Balletten, og Danseren, der straks indtages i den unge Piges paa en Gang frimodige og blufærdige Væsen, indvilliger heri.

Paa Balletskolen opsøger de Balletmesteren, og denne lover at ville tage Rita paa Prøve.

Tiden gaar, og Rita bliver en virkelig god Danserinde. En Dag under Øvelserne paa Balletskolen indfinder Riccardo sig. Han komplimenterer Rita for hendes Dygtighed og følger hende paa Vej til Omklædningsværelserne. Han faar hende overtalt til at gaa med ind paa sit Værelse, og modstræbende gaar Rita ind herpaa. I sit Paaklædningsværelse forsøger han at nærme sig hende, men Rita viser ham tilbage. Til sidst griber han hende brutalt i sine Arme og kysser hende. Hun støder ham bort og flygter.

I Gangen standser hun fortumlet. Nogle af hendes Kammerater kommer forbi; de har med Forundring set hende komme ud fra Riccardos Værelse, men hun hører ikke deres spottende Hentydninger og ser ikke Deres haanende Smil.

Ude af sig selv af Skam over, hvad der er sket, kommer hun ind paa sit Værelse. Det gaar langsomt op for hende, hvor nedværdigende hun er blevet behandlet, og hun overvældes af Graaden.

Nogen Tid gaar. Rita er stadig ved Teatret, men hun og Riccardo ser ikke til hinanden. Rita er imidlertid blevet omsværmet af Bejlere. Den ene Rigmand efter den anden giver hende straalende Tilbud, men med Haan afviser hun dem alle, og da Riccardo ser dette, forandres hans Syn

paa den unge Pige. Han havde dømt hende som værende Mage til de fleste af Teatrets Danserinder, men nu faar han Øjnene op for, hvad hun i Virkeligheden indeholder. Han gør hende den mest uforbeholdne Undskyldning, og Rita, der elsker ham, tilgiver ham let.

Riccardo og Rita lever i en sand Kærlighedsrus; men snart kommer Slangen i Paradiset. En udenlandsk Prima-donna, Mademoiselle Zoli Lamotte, skal optræde som Gæst paa Teatret, og da hun ser Riccardo, forstaar hun at be-snære ham og faa ham fuldstændig i sine Garn.

Efter en livlig Dag tilbragt sammen med den skønne Forførelseske kommer Riccardo hjem. I hans Dagligstue har Rita trofast ventet paa ham. Trætheden og Søvnens har overmandet hende; da Riccardo kommer, vaagner hun og kaster sig glædestraalende om Halsen paa ham. Pint af sin daarlige Samvittighed er Riccardo i slet Lune, og han byder hende at gaa. Forundret stirrer hun paa ham; han gentager sine haarde Ord, og bedrøvet til Døden forlader Rita hans Hus.

Næste Dag finder Premierens Sted. Riccardo skal optræde sammen med Zoli Lamotte, og Rita medvirker i Balletten. Idet hun før Forestillingen gaar forbi Døren til Riccardos Paaklædningsværelse, standser hun som af Sædvane. Hun gaar et Skridt videre, men standser atter og et Tilgivelsens Smil lyser over hendes Ansigt; hun aabner hans Dør. I det samme stivner hendes Ansigt af Forbavselse. Hun vil gaa, men standser atter. Hun trækker Portieren til Side, og inde i Værelset ser hun Riccardo og Zoli Lamotte i en øm Elskovsscene.

Rita lader Forhænget glide sammen og gaar langsomt og bedrøvet gennem Korridoren til sit Værelse. Mekanisk foretager hun sin Omklædning — stadig seende Synet for sig af sin troløse Elsker. Nu forstaar hun Grunden til hans haarde Ord den foregaaende Aften.

Tilskuerpladsen fyldes af et elegant Publikum. Med Spænding imødeses Premieren, og Forestillingen skal straks til at begynde. Gennem Kighullet i Prosceniet ser Zoli Lamotte paa Publikum. Riccardo staar beundrende ved hendes Side; han bøjer sig og kysser hendes runde, hvide Skuldre. I det samme kommer Rita ned paa Scenen. Hun standser; Hjertet banker heftigt i Brystet paa hende, og hun har Møje med at beherske sig.

Balletten begynder; alle danser ind. I en hvirvlende Dans gaar det hen over Scenen. Nu skal Zoli Lamotte og Riccardo have deres store Solo. Corps de ballet fordeler sig i Kulisserne. De to er alene paa Scenen.

Solodansen er ved at være forbi. Fra Kulisserne har Rita iagttaget de dansende, set hvor ømt Riccardo stadig har trykket Zoli Lamotte ind til sig, se hans straalende Blik, hver Gang deres Øjne mødtes, set hvor unødigt længe han i Dansen kysser hende. Harmen og Vreden over at være kastet til Side stiger op i hende; hendes Hjerter banker: Hævn, og umiddelbart før hun atter skal ind paa Scenen, lister hun sig bort forbi sine Kammæratere og ned i Maskinkælderen. Nu vil hun udøve sin Hævn.

Fra Prøverne kender hun Dansen nøje. Hun ved, hvor de dansende befinder sig — hun lytter til Musikken. Dansen bliver vildere og vildere. Met et griber hun en Kontravægt; en Lem gaa til Side, fra Scenen strømmer Lyset ned mod hende, og et mangestemmigt Skrig lyder i hendes Øren.

Riccardo er midt i den hvirvlende Dans styrtet gennem Gulvet og ligger dræbt for hendes Fødder. Hun kaster sig over hans afsjælede Legeme, kysser ham og trykker ham til sig, kalder ham ved de ømmeste Navne; men det er for sent. Alt er forbi